

Kuna suurem jagu uut wiina maitseväad, oli Hans náinud, et üks enesele kasuka sealg oli tómmannud ja uksest wálja láinud. Hans aimas midagi ja selle páraast tómmas ta enesele ka kuue selga ja láks uksest wálja, tuli aga pea ometi tagasi. „Ei láinud kuigi kaua aega móoda, kui ka teine tagasi tuli ja Hans nági sedamaid, et sell kasuka ólma alt wemla otš wálja paistis. Hans ei lódnud sugugi fartma; tal oli nöu walmis kóik naljaks úmber muuta. Nii pea kui teine kasukat seljast ára hakaš wótma, ütles Hans: „Kuule sóber, ma útlen sulle, sa ei wói oma kasukat üksi seljast ára wóttta.“ „Mis ei wói?“ káhwatas teine. „Ei wói,“ wästas Hans ja kui sa ei usu, siis weame kihla. Kui sa üksi kasuka seljast ára wóta wóid, siis olen ma walmis su káest selle eest tosina wemla hoopa wästu wótma, kui aga mitte, siis saad sa minu káest nii palju.“ „Tosina saad sa ilma selle!“ kostis wóeras. „Ei, nii kauge pole lugu amugi mitte! Üks kóik, teeme siis selle páále: kui sa üksi wóid, siis on minu weest

wiina tegemine wale, kui aga mitte, siis tósi!“ „See on håå!“ wästas teine.

Kui káed lahti oliwad lóddud, hakaš teine kasukat seljast ára wótma, aga enne kui ta weel kasukat káest ára wóttta wóis, oli Hans enesel kasuka ammu juba seljast maha wisanud.

„Náed sa nüüd,“ húúdis Hans, et sa mitte üksi kasukat seljast ára ei ole wótnud, waid mina ka ja páálegi weel palju ennem. Seega on siis minu wee wiinaks tegemine selge tósi!“

„Hans, sa oled tódeste esimene kelm,“ húúdis teine, „sulle peab tódeste kóiki su tempu andeks andma; ehk sa kúll óiguse páraast teeninud ei ole!“

Kóik naerseväad ja oliwad Hansu üle wága róðmsad, kés neile niisugust kena pulma nalja walmistanud oli.

T ð e s ð o n a d.

Tarkus on håå asi, óiglane meel aga palju parem. Mis meie tåna oma tarkuses håå arwasime olevat, peame sagedaste hoome kui